

szásság lenne a felperes elutasítása, mikor a bíróság felperesnek igazát látja, mint az, hogy ultra petitem ítélt a bíróság. A háborus gyakorlat az ultra petitem tilalmát más területeken is lazította (kártérítés megítélése, noha csak teljesítés kéretett). A dogmatika zsákutcába vezetne — de ettől a bíróságot józansága visszatartotta.

B. S.

A 86. sz. döntvény revíziója elé. Mult számunkban hirt adtunk arról, hogy a 86. sz. döntvény újlagos megvitatás alá kerül. A megváltozott jogfelfogást illusztrálja a Curia P. VI. 5971/924. sz. határozata, amely kimondta, hogy a baleset időpontja szerinti munkabérek alapján kiszámított baleseti kártérítés (havi 88 kor!) a per folyama alatt bekövetkezett pénzromlás ellensúlyozásául valorizáltan ítéendő meg. És folytatja ekként:

Ez a döntés nem ellenkezik nevezetesen a m. kir. Curia 86. sz. polgári teljesülési döntvényének a rendelkezésével sem, mert ennek a teljesülési döntvénynek a rendelkezése szerint csak a baleset folytán már megítélt járadékot nem lehet a sérült személyén kívül eső körülményeknek, nevezetesen a gazdasági viszonyoknak időközben beállott változása alapján bírói hatáskörben felemelni, vagy leszállítani. *A még meg nem ítélt baleseti járadéknak átértékelt megítélését azonban a döntvény nem zárja ki.* (P. VI. 5971/924.) Ezen határozat szerint a 86. sz. döntvény tulajdonképpen a már ítélettel befejezésre juttatott baleseti kártérítési ügyet ujrafrissítését tilalmazná. A döntvény azonban nemcsak perjogi, hanem magánjogi akadályait is látta a baleseti járadék valorizálásának. A magánjogi akadályokat ez a határozat elejti.

Érdekes azonban, hogy az előzetes végrehajthatóság helytfoghatósága kérdésében ez a határozat is kitart amellett, hogy a balesetjáradék sem tartási, sem élélmezési kötelezettség fogalma alá nem esik és így az előzetes végrehajthatóság mellőzendő. A döntvénynek a valorizáció megtagadásának okául felhozott fő elméleti indokát tehát a határozat még mindig fenntartja, noha maga a rendelkező rész már egész más felfogást mutat.

B. S.

Valorizáció — vétkesség — gazdagodás? A Curia gyakorlatában a valorizáció jogalapjára egységes gyakorlat nem alakult ki. A VII. tanács azonban a maga ítélezésében következetesen a vétkesség alapjára helyezi a valorizációt és pedig úgy elvileg, mint a részletkérdésekben (pl. a vétkessé válás időpontja egyuttal a valorizálás kezdőpontja). A vétkességi jogalap, amely a valorizációs gyakorlat első stádiumában kétségtelenül jó szolgálatokat teljesített mint a valorizáció megítélésének elméleti megindokolása — nem fogadható el mint a valorizáció sine qua non feltétele. Különösen megnyilvánul a vétkességi jogalap abszolút kívánalmának helytelensége, amikor a valorizációt a bíróság vétkesség hijján megtagadja — és ezzel együtt nyilvánvaló ajándékot juttat a valorizáció alól fölmentett félnek. Jellemző e tekintetben a következő eset: Felperes